

staa op og hævde, at der kan naas Balance i Finanserne, hvis man ikke tager disse 30 Mill. Kr. Nu ved jeg vel, at der fra en vis Side vil blive sagt: Men vi kunde jo spare paa Militærudgifterne. Vi har i Dag hørt et andet Nummer, der kan bruges, nemlig dette, at der kan spares paa Udgifterne til Kommissioner. Om ogsaa dette sidste Moment skal tale med storfinansiel set i den Fremtidsmusik, der vil blive leveret af det socialdekratiske Parti, ved jeg ikke, det røber i øvrigt en Surhed overfor Smaaudgifter, som jeg mindst havde ventet fra det nævnte Parti, det understreger, at hvis man kan fedte sig en eller anden lille Skilling til, skal man overfor Befolkningen stille sig op og sige: Se, hvilke herlige Mænd vi er, at vi kan spare 100, 200, 300, 400, 500 Kr. Jeg maa tilstaa, at Besparelser paa slige Fedterier har aldrig haft min Sympati, de betyder intet som helst finansielt set, det eneste, som de muligvis kan bevirke, er, at man kan tækkes saadanne Vælgere, for hvem det, at en Rigsdagsmand maaske faar et Kommissionsaalær, betyder noget ganske frygteligt. Som sagt, jeg havde ikke ventet, at det socialdemokratiske Parti skulde sætte ind i denne Musik, som man ellers i øvrigt kan blive stillet overfor paa Vælgermøder, men jeg forstaaer altsaa, at ogsaa den Tone er optaget i det Orkester, som Socialdemokraterne spiller med. Selv om der paa Militærudgifterne, hvis man gennemførte et af de radikale Partiers Programpunkter, kunde spares en Del Millioner, er det dog saa sikkert som, at 2 og 2 er 4, at hvis disse Partier virkelig har ment det Forslag angaaende Aldersrente, som de har fremsat, alvorligt, vilde disse Millioner og mange, mange flere Millioner medgaa, saaledes at de 30 Millioner trods disse Besparelser ikke alene vilde være nødvendige, men maatte forøges paa den ene eller den anden Maade. Naar nu nogle af dette Tings Partier stiller sig paa det Standpunkt ikke at ville stemme for disse Lovforslag, og disse Partier ej heller har anvist Veje til paa anden Maade at skaffe disse Millioner, idet f. Eks. en Plan som den af det ærede Medlem Hr. Wilmann udkastede er alt for problematisk til paa nogen Maade at kunne tages alvorligt, saa maa jeg hævde, at disse Partier storpolitisk set ønsker at styrte Regeringen, da det er klart, at ingen Regering kan sidde, naar der ikke kan skaffes finansiell Balance.

Jeg maa altsaa efter de faldne Udtalelser hævde, at saavel Socialdemokratiet som det radikale Parti og Erhvervspartiet i dette Øjeblik stiller sig paa Standpunktet:

vi ønsker at styrte Regeringen. Da nu mit Partis Standpunkt i det givne Øjeblik ikke er dette, idet vi vedblivende haaber, at det, der er Partiet Venstre og os imellem — og det ligger jo klart fremme for Dagen —, dog mulig kan jævnes dels ved Naturens Udvikling, thi ej heller den kan man se fuldstændig bort fra, og dels ved en vis Hensyntagen fra begge Partiers Side, da vi altsaa afgjort endnu ikke mener, at Forskellighederne mellem de to Partier er større end, at der er Mulighed for at komme til en Forstaaelse, saa maa mit Parti fornuftigvis ønske ikke at styrte Regeringen (H. P. Hansen [Randers Amt]: Det er af Frygt, ikke af Kærlighed!). En Frygtfølelse kan have ligesaa gode og reelle Virkninger som en Kærlighedsfølelse, og i hvert Fald tror jeg ikke, at Penge, der kommer af Frygt, er synderlig mindre værd end Penge, der kommer af Kærlighed — der kunde maaske endda være dem, som vilde mene det modsatte. Det afgørende er altsaa, om man vil give Regeringen finansiell Mulighed for at blive siddende, eller man ikke vil, og vi fra vor Side vil altsaa give Regeringen denne Mulighed. Og der maa man paa den anden Side fremhæve, at intet af de tre andre Partier har anvist Veje til at skaffe disse Penge. Der kan være Rimelighed i at sige til en Regering, der staaer en forholdsvis sympatisk, at dette eller hint kan man ikke gaa med til, men til Gengæld vil man give dette eller hint, som Regeringen ikke er nogen absolut Modstander af. Det er kun naturligt, at det ene Parti tager Hensyn til det andet. Men et saadant Tilbud er mig bekendt ikke kommet fra noget af de tre Partier, hvorom jeg her taler. Jeg maa altsaa hævde, at det, som de tre Partier i Øjeblikket gør, er, at de forsøger at fremkalde en indrepolitisk Krise. Da vi ikke ønsker en saadan, og da vi ikke kan anvise Skatter, om hvilke man med Sikkerhed kan sige, at de vil være mindre ubehagelige end de her foreslaaede, saa har vi ikke set anden Vej end den, vi har slaaet ind paa, nemlig at tage disse Skatter paa en saadan Maade, at de giver de Penge, som er nødvendige for Balancen, men samtidig sætter vi vor Indflydelse ind paa sagligt at forandre dem, saa de bliver til mindst mulig Gene for Erhvervene.

Det, man gennem de foreliggende Lovforslag har søgt at ramme, det, som er Kærnen i dem, og som er deres Berettigelse, er dette, at de i saa høj Grad tager Sigte paa at beskatte Former for Luksus. Der er intet Menneske, der vil bestride, at Chokolade- og Sukkervarer i høj Grad kan være